

ΜΙΑ ΜΑΝΑ

(1 Μαΐου.)

Χαρήτε, τραγουδήσετε,
Παιδιά καμαρωμένα,
Νά ζήσετε, νά ζήσετε,
Στολίδια του Μαγιοῦ!

Νά σᾶς χαρῇ ἡ μανούλα σας,
Ἀφήσατε κ' ἐμένα
Νά κόψω δύο τραντάφυλλα
Ἐνὸς ἀγγελουδιοῦ.

Σὰ σήμερα συνήθιζε
Νᾶρχετ' ἐδῶ μαζὴ μου,
Νά παίξη με τὰ ρόδα του,
Στεφάνι νά φορῇ

Τώρα χορταίνει ἀτάραχ
Τὸν ὕπνο τὸ παιδί μου,
Καὶ τὸ στεφάνι του ἔρχομαι
Νά πλέξω μοναχὴ!...

—Γιατί σὺ δὲν τὸ 'ξύπνησες;
Μανοῦλα, τὸ μικρό σου,
Νά κόψῃ τὰ λουλούδια του;
Μαζὴ μας νά χαρῇ;

Ἐδῶ 'ναι κ' ἡ μανούλας μας;
Γιατί καὶ τὸ 'δικό σου
Δὲν τῶφρες νά παίξουμε,
Παρ' ἤλθες, μοναχὴ;—

—Τὴ μάνα ἐκείνη κλάψετε;
Ποῦ τὴν ἰδῆτε μόνη,
Χωρὶς παιδί τὴν ἄχαρη
Εἰς τὴν πρωτομπαχί!

Χαρῆ; δὲν εἶναι λούλουδα
Ἐκείνα, ποῦ μαζώνει;
Ἀπάνου σ' ἓνα μάρμαρο
Ἡ δόλια τὰ σκορπᾷ!

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΚΟΡΗΣ.

(1 Μαΐου)

Κοράσια, ποῦ διαβαίνετε μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά σας;
Ποῦ τὸ κινήσετε πρῶτ', χαρούμενα ποῦ πᾶτε;
—Σ τὸ Μάϊ πηγαίνουμε κ' ἐμεῖς νά κόψουμε λουλούδια;
Γλυκὰ νά τραγουδήσουμε καὶ νά στεφανωθοῦμε.
—Εἰς τὸ καλὸ, ἀγγελουδιά μου, -καρδιά μου, μὴ δακρύσῃς!—
Πηγαίνετε νά παίξετε μὲ τάνθη ποῦ σᾶς μοιάζουν.
Γιὰ σᾶς ἀνθίζει ἡ ἀμυγδαλιά, γιὰ σᾶς ἀνοίγει ὁ κρῖνος.
Χαρήτε τὰ λουλούδια σας, τὰ ρόδα σας χαρήτε.
Ἀπὸ τὸ Μάϊ σας δὲ ζητῶ οὔτε μυρτιάς τὸ φύλλο.
Ρόδα περίσσια ἐθέρισα κ' ἐγὼ σὰν τέτοια 'μέρα!...
Τώρα θερίζετε καὶ σεῖς, μικροῦλες, τὰ 'δικά σας.
Μόνον ἐκεῖ 'ς τὴν ἀπαλὴ τοῦ κάμπου πρασινάδα,
'Οπου θὰ κάνετε χορὸ, κ' ὁποῦ θὰ τραγουδάτε,
Μαθήσετ' ἓνα λούλουδο, κοράσια, 'ς τ' ὄνομά μου,
'Σὰν τὴν καρδιά σας τρυφερὸ, ἄθωο 'σὰν τὴ ψυχὴ σας.
Κι' ἂν σᾶς εἴπῃ τὸ πῶς ὁ νεῖδος ποῦ ὀρίζει τὴν καρδιά μου;
Δέ μοῦ ψηφᾷ τὸν ἔρωτα καὶ πλειὸ δέ μ' ἀγαπάει,
Κόψτε γιὰ 'μένα ἀπ' τὴν ἐπὶ ἓνα μικρὸ κλωνάρι
Καὶ πλέξετέ μου νεκρικὸ, 'περήφανο στεφάνι,
Τὸ Μάϊ τοῦ Χάρου νά φορῶ, τὸ Χάρο ν' ἀγαπήσω!

A. ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ